

În noaptea dinaintea crucificării Sale, în Ioan 16:7-11, Isus a dat ucenicilor Săi niște instrucțiuni, spunându-le următoarele:

Ioan 16:7-11 (BVA & VDCL)

⁷ Totuși, vă spun adevărul: este în avantajul vostru să plec, pentru că dacă nu plec Eu, Ajutorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, Îl voi trimite la voi.

⁸ Și când va veni El, va încredința (*va convinge*) lumea *de păcat, de dreptate (neprihănire) și de judecată*:

⁹ *de păcat*, fiindcă ei nu cred în Mine;

¹⁰ *de dreptate (neprihănire)*, pentru că Mă duc la Tatăl și nu Mă mai vedeți;

¹¹ *de judecată*, pentru că conducătorul acestei lumi este judecat.

În versetul 8, putem vedea tripla slujire a Duhului Sfânt: să convingă lumea de păcat, de dreptate și de judecată. E uimitor cum religia în general a răsucit acest verset pentru a-l face să sune condamnat, când de fapt opusul este adevărat. Domnul Isus parcă a știut că acest pasaj va fi interpretat greșit sau că ar putea fi interpretat greșit și astfel a continuat în versetele următoare să

explice în detaliu exact ce a vrut să spună. În versetul 9, spune "de păcat" (la singular) și nu "de păcate" (la plural). Duhul Sfânt convinge lumea și nu pe credincioși, de un singur păcat: păcatul de a nu crede în Isus. El nu convinge lumea de toate păcatele lor individuale imorale, pentru că conștiința face deja acest lucru. În ce privește oamenii care nu sunt născuți din nou, Duhul Sfânt nu-i convinge de lucruri cum ar fi beția, minciuna sau furtul; aceasta este misiunea conștiinței. Principalul motiv pentru care oamenii vor merge în iad este păcatul respingerii lui Isus, și nu păcatele lor individuale. Aceasta este cauza directă și primară, din

cauză că păcatele întregii lumi au fost deja plătite:

1 Ioan 2:2 (BTF2015)

² Și El este *ispășirea* (*jertfa de ispășire*) pentru păcatele noastre și nu doar pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi.

Isus nu a murit doar pentru creștinii care urmau să Îl accepte, ci El a murit și pentru oamenii care poate nu Îl vor accepta niciodată. El a plătit pentru păcatele lor de asemenea.

Păcatele întregii lumi au fost plătite.

Domnul Isus a plătit pentru păcatele întregii lumi, chiar și pentru acelea care nu au fost încă înfăptuite. Prin urmare, oamenii nu merg în iad pentru păcatele lor. Păcatele lor au fost plătite. Oamenii merg în iad pentru respingerea plății făcute pentru păcatele lor, care este jertfa Domnului Isus. Cristos a plătit pentru păcatele fiecărei persoane. Nu contează că ești o persoană bună, o persoană morală sau o persoană rea. Romani 3:23 spune că: "toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu". Fiecare om a ratat cerul. Unii dintre noi am trăit poate puțin mai bine ca alții și nu am făcut lucrurile rele pe care alții le-au făcut, dar în comparație cu standardul de sfințenie a lui Dumnezeu, toți am păcătuit și nu ne-am ridicat la nivelul sfințeniei Lui. Dacă te încrezi în propria bunătate, propria sfințenie și în faptele tale bune, fără a-L primi pe Cristos în inima ta, vei merge în iad. Isus este Cel care a plătit pentru păcatele tale și tu nu poți veni înaintea lui Dumnezeu bazându-te pe bunătatea ta și să-I spui: "Doamne, merit cerul pentru că am trăit sfânt. Nu am înjurat, nu am furat și nici nu am omorât pe nimeni. Sunt o persoană bună și morală." Vei fi trimis direct în iad. Însă Isus a plătit pentru păcatele tuturor! Pentru absolut toți oamenii! Toate păcatele tale au fost achitate. Nu contează ce ai făcut. Nu contează nici dacă ești persoana cea mai de jos din lume. Isus a plătit pentru păcatele tale așa cum a plătit pentru păcatele fiecărei alte persoane, deci păcatul nu mai este problema. Isus a pus capăt problemei păcatului o dată pentru totdeauna. Isus este totul. Toate se învârt în jurul Lui. Tot ceea ce contează este să îți pui credința în Isus. Acesta este lucrul de care Duhul Sfânt convinge lumea: plata achitată de Isus pentru toate păcatele.

După ce ești născut din nou, Duhul Sfânt continuă să te convingă și să îți spună același lucru,

dar pe partea de neprihănire a plății. El încearcă să te convingă că toate păcatele tale trecute, prezente și viitoare au fost iertate și îndepărtate pentru tine de plata în sânge a lui Isus. Duhul Sfânt nu este Cel care umblă după tine peste tot spunându-ți: "Nu ar trebui să faci aceasta" sau "Nu ar fi trebuit să faci cealaltă". Unii dintre voi gândiți uneori în felul următor: "O, Duhul Sfânt stă de capul meu și îmi spune tot timpul că nu ar trebui să fac aceea sau cealaltă." Nu, aceasta e religia care îți vorbește în felul acesta, nu Duhul Sfânt. Propria ta conștiința este cea care te condamnă și cunoașterea ta intuitivă a binelui și a răului, cunoștința ta despre ce este drept și ce este greșit. Religia doar amplifică acestea și înrăutățește situația.

Duhul Sfânt nu este Cel care te condamnă.

Nu ați auzit niciodată oameni în biserică mărturisind lucruri de genul: "Fratele meu, am făcut lucrul acesta greșit și Duhul Sfânt m-a făcut să mă simt deplorabil; pur și simplu nu îmi dă pace"? Acești oameni se ridică, mărturisesc și apoi se pocăiesc și spun tuturor ce au făcut. Și ei cred că Duhul Sfânt aduce acest sentiment de condamnare. Ei îl numesc convingere sau muștrare, dar e de fapt condamnare. Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt este împotriva conștiinței sau că se opune ei. Conștiința este bună și morală, exact cum spune Pavel și despre Legea lui Moise. Acesta e motivul pentru care Dumnezeu ne-a dat o conștiință de la început, pentru a ne ține în frâu. Atât conștiința, cât și Legea reflectă natura lui Dumnezeu și standardul Său moral perfect. Amândouă sunt pe aceeași undă și în unitate cu Duhul Sfânt. Însă, Duhul Sfânt trebuie să-i convingă pe credincioși de o realitate superioară care înlocuiește sau e deasupra condamnării care vine din partea conștiinței și a Legii lui Moise, și anume, El încearcă să-i convingă de neprihănirea lui Isus plătită cu sânge. Nu-i așa că nu auzi foarte des în biserici astăzi oameni ridicându-se în picioare și spunând: "Dragi frați și surori, am făcut asta sau cealaltă și știu că nu e bine ce am făcut înaintea lui Dumnezeu. Dar Duhul Sfânt a venit la mine și m-a încredințat că încă sunt neprihănirea lui Dumnezeu în Cristos, încă sunt preaiubitul lui Dumnezeu, și încă sunt liber de condamnare"? Și totuși, acestea sunt exact lucrurile de care Duhul Sfânt încearcă să îi convingă pe credincioși, mai ales după ce au păcătuit, pentru că ele sunt contrare logicii minții umane.

În ceea ce-i privește pe credincioși, Duhul Sfânt continuă să-i convingă, practic, de același păcat al necredinței și nu de păcate individuale. Însă, de data aceasta, nu este necredința în

plata lui Isus pentru păcatele lor, ci necredința în rezultatul etern și continuu ale plății lui Isus pentru păcate, adică necredința în neprihănire. Duhul Sfânt este acolo pentru a-i convinge pe credincioși de neprihănire. De ce? Pentru că Isus nu mai este cu ei ca să îi asigure mereu de această realitate. El a plecat la Tatăl. Așadar, atunci când păcătuiești ca și credincios, Duhul Sfânt este acolo să te întrebe: "Crezi tu cu adevărat în Isus?" Tu răspunzi: "Da, cred". Apoi El spune: "Atunci ești încă neprihănit și în relație bună cu Dumnezeu chiar dacă ai păcătuat. Tu nu ești condamnat. Dumnezeu nu este supărat pe tine și tu ești încă în părtășie cu El. Iar Eu, Duhul Sfânt, sunt încă aici cu tine să te ajut și să te întăresc. Sunt de partea ta indiferent de situație și te iubesc".

Rădăcina tuturor păcatelor este păcatul necredinței în Isus.

Dacă dai la o parte toate straturile, totul se reduce la necredință. De ce te îngrijorezi? Pentru că nu ai încredere în Isus. Îngrijorarea este o insultă la adresa promisiunilor lui Dumnezeu. Doctorul îți spune că ești bolnav și că urmează să mori, în timp ce Biblia îți spune că prin rănilor Lui ai fost vindecat (1 Petru 2:24). De ce stai bolnav uneori? Pentru că ai încredere în diagnosticul și informația furnizată de doctori mai mult decât în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre vindecare și despre cine ești tu în Cristos. Și de acest lucru încearcă Duhul Sfânt să îi convingă pe credincioși. El încearcă să îi convingă de Cuvântul neprihănirii. Duhul Sfânt este Mângâietorul, Ajutorul și Ziditorul, nu Acuzatorul. Diavolul și conștiința ta sunt acuzatorii. Biblia spune:

1 Ioan 3:20 (BTF2015)

²⁰ Pentru că, dacă inima noastră ne condamnă, *Dumnezeu este mai mare decât inima noastră* și cunoaște toate lucrurile.

Când propria inimă te condamnă, Dumnezeu este acolo prin Duhul Sfânt să îți spună că El este mai mare decât acea condamnare și El cunoaște toate lucrurile. El este conștient de eșecurile și păcatele tale, dar El este mai mare decât acestea.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Credincioșii nu pot păcătui](#)